

[Oarl F. Madsen.]

tagelse skal blive, som den er i Dag. Naar den højtærede Minister kan svare ja derpaa, er jeg tilfreds.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad Boykotning betyder, er jeg ganske utilfreds med det Svar, den højtærede Handelsminister gav. Det kan jo nemlig ikke nytte, at de samvirkende Fagforbund udsender en Meddelelse til deres Medlemmer om, hvad de samvirkende Fagforbund forstaaer ved Boykotning. Hvis Lovgivningsfaktorerne ikke i Forvejen har sagt, hvad der falder ind derunder, og der kommer en Sag for Retten, saa lægger man vel ikke et Cirkulære fra de samvirkende Fagforbund til Grund; nej, saa dømmes man vel efter, hvad man selv mener. Derfor kan det slet ikke nytte, at de samvirkende Fagforbund udsender et Cirkulære om, hvad Boykotning efter deres Opfattelse er, for det kan jo blive omstødt af Retten og vil maaske blive omstødt af Retten. Jeg synes altsaa, det var rimeligt og naturligt, at man, hvis denne Lov skal gennemføres, søgte at indsætte en Paragraf, der indeholdt nogle Eksempler paa, hvad der forstaaes ved Boykotning, hvis man ikke kan udtrykke det helt bestemt, hvad jeg dog synes, man maatte kunne. Husk paa, det er Mennesker, man her har med at gøre, Mennesker, som maaske ganske uafvidende kan falde ind under disse strenge Straffebestemmelser; saa har dog ogsaa Tinget en Pligt til at gøre opmærksom paa, at hvis de handler saadan og saadan, falder de ind under disse Bestemmelser.

Hermed skal jeg slutte. Jeg er altsaa ikke tilfreds med de Forklaringer, jeg har faaet, og min Stilling til Lovforslaget er fremdeles den, at jeg ikke vil kunne anbefale det.

Schovelin: Jeg kan godt forstaa, at den ærede sidste Taler meldte Pas overfor mig. Men jeg kan alligevel ikke lade ham helt slippe, men maa gøre opmærksom paa, at vi ogsaa i de Bemærkninger, det ærede Medlem nu lod falde, sporede den samme Modsigelse: paa den ene Side er denne Lov saa daarlig, den er saa slet affattet — naa, det maatte fra hans Standpunkt nærmest føre til, at han sagde: Naa, ja, lad det nu gaa! thi at man giver Domstolene et Væрге med en sløv Æg i Haanden, kan jo ikke være særlig farligt ud fra hans Synspunkt — men i næste Øjeblik er det en farlig og fordømmelig Lov, som fører Hundreder af stærke Mænd, af Familiefædre ind i Fængslerne. En af Delene maa vel være forkert, de kan vel

ikke begge være rigtige! Og saa maa jeg i alt Fald trøste det ærede Medlem med, at der er nu ikke saa slemt i dette Fængsel, som han synes at tro.

Det ærede Medlem, der talte paa de Radikales Vegne, forsøgte, i og for sig ikke ubehændigt, at spille Arbejdsgiverne ud imod mig. Derom ønsker jeg gerne at sige følgende: det er jo saa her i Livet, at Tryk avler Modtryk, og naar Fagforeningerne indførte den Maade at tage Tingene paa, som de efterhaanden har indført og har haft Styrke til at indføre, maatte Arbejdsgiverne for overhovedet at kunne sætte sig til Modværge og ikke blive løbet over Ende gøre noget tilsvarende. Derved er vi altsaa kommet ind i et System, under hvilket ogsaa Arbejdsgiverne som saadanne maaske kan se med nogen Tvivl paa en Lov som denne. Det forstaaer jeg saa særdeles godt. Det hændte en Gang, da der i den franske Rigsdag var Tale om Dødsstraffens Afskaffelse, at en deputeret raabte: Lad de Herrer Mordere begynde! Det er jo den gamle Historie: hvem skal begynde med at rette Fejlen? Jeg vil selvfølgelig ikke — det falder mig ikke ind i mine vildeste Fantasier — sammenligne de højtærede Fagforeningsledere med Mordere, men det er dem, der har bragt disse Metoder i Anvendelse, hvoraf Følgen og Frugten nu er dette lille Lovforslag, og jeg føler mig overbevist om, at hvis de holder op med disse Metoder, er Arbejdsgiverne for deres Vedkommende mere end villige til at gøre noget tilsvarende. Men naturligvis, man maa forstaa, at naar de Herrer Arbejdere, som arbejder for deres Organisationer, er saa vrede over denne Lov, saa kan Arbejdsgiverne ogsaa have en Ret til at nære tilsvarende Følelser og Ængstelse for deres Organisationers Vedkommende. For at vende tilbage til Lignelsen om Musen: det er jo ikke alene Pigebørn, der er bange for Mus, selv en Søhelt som Lord Nelson skal have været meget bange for Mus, og saadan en lille Mus som den, der her kommer løbende, kan efter Omstændighederne gaa selv den største paa Nerverne. Derfor tror jeg heller ikke, det kan nytte at spille Arbejdsgiverne ud ved denne Lejlighed. Det, der foreligger her, er in concreto denne bestemte Lov; det er den, vi skal stemme om, og saa maa vi lade Fremtiden om, hvordan den udvikler sig. Vi faar saa at se, hvilke Virkninger Loven har, om vi bør gaa videre, og hvorledes Forholdene i det hele vil stille sig.